Већ реците: ‘Чули смо и покоравамо се. Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити!’

Од Ебу Хурејре, Аллах био задовољан њиме, се преноси да је рекао: Када је Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, објављен ајет: „Аллаху припада све што је на небесима и на Земљи. Показивали ви оно што је у душама вашим или то крили, Аллах ће вас за то питати. Он ће опростити коме хоће, а казнити кога хоће; Аллах је свемоћан над свим.“ (Ел-Бекара, 284) Овај ајет је веома тешко пао асхабима Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, па су дошли код њега, сели на колена и рекли: „О, Аллахов Посланиче! Наређено нам је да радимо оно што можемо извршити: намаз (молитва), пост, џихад (борба на Аллаховом путу) и давање милостиње. Али овај ајет који ти је објављен ми не можемо поднети.“ Тада им је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: „Зар желите да кажете као што су рекли они пре вас, следбеници Књиге: ‘Чули смо и нећемо се покорити’? Већ реците: ‘Чули смо и покоравамо се. Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити!’ Они су тада рекли: Чули смо и покоравамо се. Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити!“ Када су то изговорили и њихови језици се тога прихватили, Аллах је након тога објавио: „Посланик верује у оно што му се објављује од Господара његова, а и верници сви верују у Аллаха, у Његове анђеле, у Његове Књиге и у Његове Посланике; не правимо разлику ни међу једним од Његових Посланика. И они говоре: 'Чујемо и покоравамо се. Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити.“ (Ел-Бекара, 285) Када су то учинили, Узвишени Аллах је ублажио претходну наредбу и објавио: „ Аллах никога не оптерећује преко његових могућности; у његову корист је добро које учини, а на његову штету зло које уради. Господару наш, не казни нас ако заборавимо или нехотице учинимо!“ (Ел-Бекара, 286) Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао је: „Да!“ „Господару наш, не товари на нас терет као што си га товарио на оне пре нас!“ (Ел-Бекара, 286) Он је рекао: „Да!“ „Господару наш, не стављај нам у дужност оно што не можемо поднети!“ (Ел-Бекара, 286) Он је рекао: „ Да“ „Опрости нам и смилуј нам се, Ти си наш Господар, па нас помози против неверника!“ Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао је: „ Да!“

[رواه مسلم] [صحيح]

Када је Узвишени Аллах објавио Своме Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, Своје речи: „Аллаху припада све што је на небесима и на Земљи“, стварањем, власништвом, располагањем и управљањем. И речи: „Показивали ви оно што је у душама вашим или то скривали, Аллах ће вас за то питати.“ „Опрашта коме хоће“, Својом добротом и милошћу, „а кажњава кога хоће“, Својом апсолутном праведношћу, „а Аллах је свемоћан над свим“, ништа Му није тешко нити недостижно. Када су

асхаби, нека је Аллах задовољан њима, чули овај ајет, то им је било тешко, јер он обухвата и одговорност за оно што се налази у срцу од мисли и унутрашњих порива. Тада су дошли Аллаховом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, па су сели на колена и рекли: „О, Аллахов Посланиче, пре овога нам је било прописано да чинимо телесна дела која можемо извршавати, као што су намаз, пост, џихад и давање милостиње, али Теби је објављен овај ајет, а ми нисмо у стању да га испунимо.“ Тада им је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: „Зар желите да кажете као што су рекли јевреји и хришћани рекли: ‘Чули смо и супротставили се’? Напротив, реците: ‘Чули смо и покоравамо се! Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити.’“ Асхаби су се одазвали наредби Аллаха и Његовог Посланика, па су рекли: ‘Чули смо и покоравамо се! Опрости нам, Господару наш, Теби ћемо се вратити.‘“ Када су муслимани изговорили ове речи и њихова се срца покорила ономе што је у њима садржано, Аллах је објавио похвалу Своме Посланику и његовом уммету речима: „Посланик верује у оно што му је објављено од Господара његовог, и верници такође.“ Тако су и њихови језици и њихова срца потпуно прихватила и покорила се наредби Узвишеног Аллаха. „...сваки верује у Аллаха, и Његове анђеле, и Његове Књиге, и Његове посланике. Ми не издвајамо ниједног од Његових посланика.“ Напротив, ми верујемо у све посланике, и кажемо: „Чули смо“ Твоје речи, и “покоравамо се“ Твојој заповести. „Молимо Те за опрост, Господару наш, и Теби ћемо се вратити“, Теби ћемо се вратити на Дан када ће се полагати рачуни. Када су поступили тако, и изговорили оно што им је било наређено, показавши послушност и покорност Божијим наредбама, Аллах је олакшао овој заједници и укинуо тежину претходног ајета, објавивши: „Аллах никога не оптерећује преко његових могућности.“ Свако има награду за добро које учини, а биће кажњен за зло које сам стекне. Аллах никога не кажњава за грех другога, нити га држи одговорним за оно што га његова душа наговара. „Господару наш, немој нас казнити ако заборавимо или погрешимо!“ Тј. ако нешто пропустимо због заборава или ненамерне грешке, без свесног противљења. Аллах је прихватио њихову молитву и рекао: „Да, учинио сам то.“ „Господару наш, не товари на нас тежак терет“, тј. не товари на нас тешке обавезе, муку и бреме, као што си товарио на оне пре нас (на пример, на Израелове синове и друге), па се Аллах одазвао и рекао: ‘Да, учинио сам то.’“ „Господару наш, не стављај нам у дужност оно што не можемо поднети!“ од обавеза, невоља и искушења која превазилазе нашу моћ. „Аллах је рекао: ‘Да, учинио сам то’.“ „Опрости нам“ (тј. обриши наше грехе); „смилуј нам се“ (тј. покриј наше грехе и пређи преко њих); ''и смилуј нам се'' (Својом неизмерном милошћу); „Ти си наш Заштитник“ (и наш Господар); „па нам помози“ (да победимо и докажемо истину) „против народа који не верује“ (у борби против њих). Па се Аллах одазвао и рекао:„ Да, учинио сам то.“

http://sunnah.global/hadeeth/sr/show/65285